

Munkaanyag az egyházmegye zsinati felkészüléséhez a Szamaritánus Szolgálat munkatársaitól

Lieger bíboros, montreali érsek, a Vatikáni Zsinat után lemondott, és a kameruni leprás gyermekek közé ment. VI. Pálnak így indokolta: „A Zsinaton sokat beszéltünk a szegények egyházáról. Csak akkor érzem hitelesnek, ha az esélytelenek szolgálatát vállaljuk.”

„A megváltozott körülmények és követelmények között az egyháznak önmagát szórakoztató, zárt társaságból missziós lelkeletű, nyitott közösséggé kell válnia; szolgáltatóintézményből szolgáló közösséggé; kőépület helyett élő kövekből álló templommá – hangsúlyozta Beer Miklós.”

A Váci Egyházmegye Szamaritánus Szolgálatára hivatott arra, hogy az egyházmegyében működő egyházmegyei fenntartású intézményeket összefogja és ellássa a fenntartói feladatokat.

Milyen intézményekről van szó:

- Gyermekvédelmi szakellátás: - Nevelőszülői hálózat és Speciális gyerekotthon
- Gyermekvédelmi alapellátás: - Családi napközik
- Támogató és otthonápolási szolgálat
- Idősek napközi otthona

Ebben a néhány sorban kollégáim gondolatait teszem bele a közösbe. Ezeket fogadják úgy, mint egy felvetést, felütést. Általános gondolatok de zek jó részét konkrétan is végigigondolták és megfogalmazták.

Elkötelezett emberek mindannyian, akiknek fontos, hogy egyházi intézményben dolgoznak és magunk is keresik annak az útját, hogy hogyan lehetséges még intenzívebb spirituális jelenlét.

Gondolatok:

-Fontos tudatosítani, hogy a sajátos csoportok lelkipályozása csak sajátos módon lehetséges. De fontos, hogy az egyházi intézményekben jelen legyen a szakralitás, ami nem nélkülözheti a korszerű ellátást.

-Ha az egyház szerepet vállal a sajátos csoportok fizikai és lelki gondozásában intézményesült formában is, akkor köteles azon fáradozni, hogy legyenek szolgáltatók a gondozottak és az őket segítők mellett. Ez már megjelenhet a képzés terén is, hiszen mind a papképzésben, mind a lelkipásztori kiegészítő képzésben be lehet emelni szociális ismereteket, kötelezővé lehet tenni terepgyakorlatokat.

-A sajátos csoportokban élő emberek gyakran nehezen szerethetőek, legalább is hétköznapi értelemben. Mégis szerintem az egyháznak soha nincs nagyobb lehetősége arra, hogy Istent megmutassa a világnak mint mikor ilyen sajátos csoportokat szolgál. A betegből többnyire nem lesz gyógyult, a hajléktalanból rendes családapa, a „specis gyerekből” jól nevelt, munkaképes a társadalom hasznos tagja. Irracionális az egész. A világ által követelt teljesítmények és a valódi lehetőségek között óriási szakadék tátong. Ebben csak a feltételek nélküli, szüntelen adás légkörében lehet mozogni. Ez a szakmájukat segítőként gyakorlók számára irtózatosan nehéz, kiégnek, tönkre mennek benne. Ezért kell az egyháznak hozzáadni azt a pluszt, hogy ez kibírható legyen. Ezért tartom fontosnak, hogy az egyházi intézményekben, de máshol is megjelenjen a szakralitás és igehirdetés, a lelki gondozás / nemcsak a gondozottak részére/ , a konkrét feladatokban tehervállalás.

Ezért elengedhetetlen, hogy gondoljunk a segítők segítségére. Ez lehet a szupervízió.

-Ezekben a sajátos helyzetekben is elengedhetetlen az új evangelizáció. Fontos kérdés, hogy a

gondozásunkra bízott gyerekek és szüleik miként találkoznak a szabadító Jézussal. Találkoznak-e vele?

-Ezeknek a sajátos csoportok tagjainak van-e helyük egy plébániai közösségben? Hogyan tudunk ehhez segítséget adni?

-Fontosnak tartanánk, hogy a kispapok, hitoktatók képzésénél vezessék be a szemináriumokban, gyakorlati képzésben a szociális, gyermekvédelmi intézményben végzendő kötelező gyakorlatot. Ezt a görögök már végzik és remek eredményeik vannak.

-Megkerülhetetlen hogy az egyházmegyei szolgálatai összekapcsolódjanak. Van közös pont szenvedélybeteg ellátásban és a közoktatásban is. Tudnánk egymást sokkal szorosabban is segíteni. Akár innovatív megoldásokkal professzionálisabb oktatási ellátást szervezni a szociális intézmények háttértámogatásával. (Konkrét ötleteink vannak)